

2. Maribor, Slov. Bistrica, Konjice, Slov. Gradec gospod Franc Robič, profesor ter deželni odbornik.

3. Ptuj, Ormož, Št. Lenart, Rogatec, Šmarje, Ljutomer in Gornja Radgona gospod dr. Miroslav Ploj, dvorni svetnik na Dunaji.

Za mestne skupne, ki volijo dne 11. januarija 1901: 1. Celje, Žalec, Vitanje, Vojnik, Laško, Mozirje, Gornjigrad, Ljubno, Vransko, Rogatec, Šmarje, Brežice, Sevnica, Kozje, Konjice in Šoštanj gospod dr. Ivan Dečko, odvetnik v Celji.

2. Maribor, Slov. Bistrica, Slov. Gradec, Muta, Marenberg-Vuzenica, Ptuj, Sv. Lenart, Ormož, Ljutomer in Središče gospod dr. Radoslav Pipuš, odvetnik v Mariboru.

Za splošno volilno skupino, ki voli dne 3. januarija 1901: 1. V sodiščnih okrajih Maribor desni in levi dravski breg, Slov. Bistrica, Marenberg, Radgona, Cmurek, Lipnica, Arvež, Nemški Lonč, Stainz, Feldbach, Fehring, Fürstenfeld in Gleisdorf gosp. Franc Mlakar, veleposestnik v Hošnici.

2. Celje, Vransko, Gornjigrad, Laško, Šoštanj, Konjice, Slov. Gradec, Ptuj, Ormož, Št. Lenart, Rogatec, Šmarje, Brežice, Kozje, Sevnica, Ljutomer, Gornja Radgona se ni določil definitivni kandidat, ampak sta se imenovala za kandidata gospod Jožef Žičkar, dekan v Vidmu, in gospod Dragotin Hribar, lastnik tiskarne v Celji, med katerima dvema naj volilci sami odločijo, ker pri zaupnem shodu ne prvi ne drugi ni dobil večine.

Rojaki! Udeležite se polnoštevilno volitve ter dajte tem postavljenim kandidatom vsi svoje glasove!

Celje, meseca novembra 1900.

Narodni volilni odbor.

Volilno gibanje.

Narodni volilni odbor za slovenski Štajar je izdal volilni oklic, ki ga priobčujemo na prvem mestu, kljub temu, da nam oklic ni bil doposlan. Sploh se naš list v enakih slučajih dosledno prezira. Morda zaradi tega, ker je pisan in namenjen le za »nižje« sloje slovenskega ljudstva? Žalostno je tako ravnanje še v sedanjih časih!

Ne vemo, kdo je sestavil volilni oklic, zato mislimo, da smemo prosto govoriti, ne da bi s tem merili na kakšno osebo. Ko smo prebrali oklic, rekli smo: Hvala Bogu, naši kandidatje so boljši nego je ta volilni oklic! Kar se tiče besed o narodnostnem vprašanju, je vsaka beseda na svojem mestu. V tem oziru se oklicu ne more nič očitati. Toda gospodarsko vprašanje, to je v oklicu

tako medlo obdelano, da se moramo le čuditi. Na zaupnem shodu v Celju je predlagal gosp. dr. Pipuš iz Maribora brez ugovora, naj se v oklicu posebno razvija naš gospodarski program. Vsi shodi, ki so se vršili, odkar je državni zbor razpuščen, povdarjali so potrebo, da se pečajo naši bodoči državni poslanci predvsem z gospodarskim vprašanjem. In sedaj najdemo v volilnem oklicu o gospodarskem programu le par drobtinic, ki so sicer vse velike važnosti, a vendar ne najvažnejše in najznačilnejše. Nobene besede o združnem vprašanju, ki je vendar za kmeta življenski pogoj, nobene besede v varstvo majhne obrti nasproti tovarnarjem in kapitalistom, nobene besede tudi o preosnovi sedanjih neznosnih delavskih razmer! Z ozirom na vse to smemo res reči: Hvala Bogu, naši kandidatje so boljši nego je ta volilni oklic. Dosedanje delovanje naših kandidatov in njihove izjave na volilnih shodih so nam dokaz, da popolnoma umevajo in uvažujejo pomen in važnost gospodarskega vprašanja ter da bodo njegovi ugodni rešitvi posvetili v državnem zboru vse svoje moči. Slovenski volilci torej lahko brez vsakega strahu izročijo svoje glasove na dan volitve imenovanim kandidatom.

Puklova kandidatura. V celjskem volilnem okraju za četrto skupino prevladuje mnenje, da je kandidatura Puklova zakasnjena in da pomeni v sedanjem trenutku le rušenje narodne discipline. Vsled tega se naj smatra Puklova kandidatura kakor bi je sploh ne bilo. Edini slovenski kandidat za četrto skupino celjskega okraja ostane torej vitez Berks, ki je bil na zaupnem shodu v Celju enoglasno postavljen kandidatom. Kakor čujemo, bo Berks v najbližjem času ugodil željam svojih volilcev ter priredil več volilnih shodov v svojem volilnem okraju.

Ponikva pri Šmarju. Poroča se nam: Neki Ponkovičan, ki v kmečki skupini nima niti volilne pravice, je baje v imenu »neodvisnih narodnih kmečkih volilcev na Ponikvi«, ki živijo le v domišljiji omenjenega nevolica, brzojavil na volilni shod dr. Ploja v Šmarju, da »neodvisni« Ponkovičani ne marajo dr. Ploja. Zakaj ne? Iz samih namišljenih razlogov. Ni res, da bi bil dr. Ploj neznan dunajski uradnik, ampak on je dobro znan posebno našim davčnim uradnikom, ki so vedno v njem našli svojega zagovornika, dokler je bil v finančnem ministerstvu. Ni res, da bi ne bil odločen narodnjak. On je odločen Slovenec, seveda ne samo pri vinu in pivu, ampak osobito pri resnem delu, s kojim že je in še bo veliko koristil svojemu narodu.

Ni res, da bi se kmečki volilci šmarskega in rogaškega okraja ne povpraševali pri postavljanju za svoje mnenje. Povpraševali so se in niso ugovarjali proti »hofratu«. Seveda brzojavkarja nihče ni vprašal, ker ni volilec. Toliko resnici na ljubo! Dr. Ploj ostane edini slovenski kandidat v prejšnjem Gregorečevem volilnem okraju!

Sv. Križ tik Slatine. Volilni shod, sklican od našega katoliškega političnega društva, na katerem je gospod dr. Miroslav Ploj kot kandidat svoj program razvijal, je bil prav dobro obiskan. Volilni možje iz naše fare in Kostrivnice so prišli vsi, pa tudi lepo število drugih zavednih volilcev. Dr. Ploj je bil z navdušenjem kandidatom proglašen, istotako enoglasno gosp. Jos. Žičkar za V. kurijo na predlog vrlega M. Debelaka. Nato je predsednik, gospod Fr. Korošec v imenu vseh zbranih protestiral zoper one, ki rujejo zoper gosp. Žičkarja, katerega spet voliti nam hvaležnost veleva, in ki hočejo pri nas imeti razpor, ko smo vendar sluge krvavo potrebni! Konečno se je enoglasno izrekla domoljubna zahvala dosedanjemu zastopniku IV. kurije, vlč. g. dr. Lav. Gregorecu, kateremu naj Bog plati, kar je storil kot bivši urednik »Slov. Gosp.« in kot državni poslanec za bedni narod slovenski! Z živio-klici na papeža in cesarja se je ta velepomembni shod zaključil.

Vitanje. Občine (4) župnije vitanjske so izvolile 7 volilnih mož, ki bodo glasovali za Žičkarja kot zanesljivega, vestnega zastopnika V. kurije. Volitve v peti kuriji trg-vas Vitanje so izpale na korist socialdemokratom, s katerimi so potegnili tudi vitanjski Nemci. Dr. Lautner je oddal kot prvi svoj glas za socialdemokratskega volilnega moža. Pri volitvi za četrto kurijo vas Vitanje je prišlo do ožje volitve, ker so imeli Slovenci in Nemci enako število glasov. Toda pred ožjo volitvijo je Slovincem eden volilec popihal z volišča in Slovenci so propali.

V Kostrivnici so vsi volilni možje (3) V. kurije za g. Žičkarja.

V Sv. Križu pri Rogatecu bo vseh osem volilnih mož v V. kuriji glasovalo za gospoda Žičkarja.

Gotovlje. Piše se nam: Naznanjamo, da smo včeraj pri volitvi volilnih mož v Petrovčah pri Celji izvolili v V. kuriji volilne možje, ki bodo glasovali za gosp. Žičkarja. Tudi v IV. skupini so izvoljeni sami možaki stare korenine in sicer vseh 5, ki so za geslo vse za vero, dom, cesarja!

V Mislinju so izvoljeni volilni možje, ki bodo oddali svoje glasove v splošni sku-

divjinarju in rekel: »Ponižno prosim, odpustite mi, — jaz nisem sam rad. Veste, jaz teh židov za ves svet ne morem — —«.

»Vsaj je bila to le šala«, je rekel Sivi, podavaje mu roko. »To nič ne škodi«.

»Zapijva to, gospod Sivi. Na zdravje!« je primarnjal mlinar, navzdigaje čašo s pivom. »Trčite k spravi!«

Divjinar je trčil z njim in izpil, podal mu roko in mlinar je nabral tolste ustnice, rekši: »Poljubček!«

Objela sta se in poljubila med občnim ploskanjem in klicem »Živio!«

»Gospod Sivi«, je govoril mlinar do solz ginjen, vi ste nekak delikatni človek! Prosim, obiščite me, moja stara zblazni radosti!«

»Obiščem, obiščem!«

»Pivo in vino imam vselej doma in perutnina bega po dvoru.«

»In nas ne povabite?« je vprašal gosp. grajščak.

»Smem-li prositi za to čast« poklonil se je mlinar — »ampak nisem vreden!«

* * *

»Nič ne pomaga, gospoda, moramo zopet na delo; čas poteka. Izvolite hitro piti, da zopet začnemo,« — je zaklical gospod gozdar.

Vsak je pograbil čašo, pipa je komaj zadostovala, in za trenutek že je logar nagnil

sodček. Kdor je imel brke, si je je obrisal, nabasal pipo, prižgal in šli smo na novo lovišče. Mlinar je same radosti izvlekel iz žepa tulnik, prižgal si smodko in šel težkim korakom poleg mene.

Pravim: »Gozdar mlinar, postaviva se drug poleg drugega.«

»Dobro, bode me veselilo. Ampak to je vendar čudna reč, kako ta gospod glavar, tako star strelec! Hodim z njim že dvajset let — kaj pravim dvajset? — petindvajset let na lov! On strela dobro, a danes, pusti odbežati poslednjega zajca, kakor pravijo »paradnega«. Meni ne bi ušel — to ne! In stoprav ta pes! Konjedercu bi ga dal. Tukajle moj Dagonj, kakor je od svinca razdrapan in že star, donese mi vendar vsakega zajca. To je dobra stvar! Le še govoriti — in bil bi pametnejši, nego mnogi človek.«

Solnce je stalo na poldne; žgalo je pošteno. K sreči nas je postavil gospod gozdar pod senčnato grmovje.

»Pozor, mlinar!« je opominjal ateja, »tukaj rada hodi lisica, da vam ne popiše!«

»Samo ne skrbite se, imenitni gospod gozdar«, je odvrnil ponosno mlinar, »jaz to že uravnam.«

Gozdar je odšel dalje razstavljal strelce, in mlinar, sedaje na mehki travnik v senco, si je dobrovolno mrmral: »Ah, je to prilož-

nost. Malo se odpočijem, predno začnejo; bolijo me že noge in solnce praži, kakor bi bilo plačano za to.«

Vsedel se je; položil čepico poleg sebe, dvocevko v naročje, podprl se zadi ob drevo, zatisnil oči in si odpočival, počasi odpihaje dim s smodke. Tolsti Dagonj se je vlegel poleg njega, skrčil taci, položil glavo leno na hladni travnik in spal kakor ubit. Samo tu in tam je navzdignil uho, kadar je nanj sedla muha in je razjarjeno zamrčal.

Tudi jaz sem se vzleknil v visoki, suhi travi pod staro lesko in čakal, da gozdar dá znamenje. Bilo je v gozdu tiho, skrivnostno tiho, smola je vonjala iz smrek kakor kadilo, velo listje nad menoj si je nekaj šepetalo, na najvišjem vrhu razkosavala je veverica oreh, katerega dečki niso mogli doseči; solnčece je milo igralo in njegovi žarki so mi padali tako težko na oči, kakor bi bili svinčeni. Obsla me je omedlevica, zatisnil sem vejice, glava je začela kimati kakor opojena — o medeno dremanje! Iz daljine so zazveneli predivni, sladko pridušeni zvoki, kakor bi se peljale po gozdu lesne vile in za njimi na plahih konjičih momči z iskrimi pogledi, z razpustlimi kodri, v pestri židi in zlatu, in vedno bolj jasno in zvočno je donela čarobna godba, pod lahkotnimi koraki jelenov, gozdnih vil je šuštel suho, velo listje bliže in bliže.

pini za gosp. Žičkarja, v kmečki skupini za gosp. Robiča.

Volilni shod za ptujski okraj priredi dvorni svetnik dr. M. Ploj dne 25. t. m. ob polu 3 uri v dvorani Narodnega doma v Ptuj. Volilci, udeležite se v obilnem številu tega shoda.

Šoštanj. Okolica Šoštanj je volila dne 14. t. m. štiri volilne može, ki volijo zanesljivo vsi Žičkarja. Živela šaleska dolina!

Sv. Krištof nad Laškim. Dne 19. je bila pri nas volitev volilnih mož. Prodrli so na celej črti v četrti in peti kuriji kandidatje krščansko-slovenske stranke, devet po številu, ki bodo zanesljivo oddali svoje glasove gsp. Žičkarju in Berkso. Za Hribarjevo kandidaturu se sploh nihče zmenil ni. Rudečkarji, ki so pred tremi leti popolnoma zmagali, so sedaj slovesno propali in zmagali so naši. Slava marljivim našim agitatorjem in posebno volilcem iz Št. Jederte, ki so prišli v tako obilnem številu ter soglasno glasovali za krščansko-narodne može!

Politični ogled.

Volilni oklici. Katol.-narodna stranka na Kranjskem je v sobotnem »Slovenu« priobčila volilni oklic. Izreka se ostro proti obstrukciji, jezikovno vprašanje na podlagi enakopravnosti se naj reši potom državne zakonodaje, uvede se naj splošna, jednaka, neposredna in tajna volitev. Katoliško-narodni poslanci bodo iskali zveze z drugimi slovenskimi in hrvaškimi poslanci, a tudi s katoliško-zavednimi poslanci češke in rusinske narodnosti. Isti dan kot katoliško-narodna je priobčila oklic tudi kranjsko-liberalna stranka. Povdarja potrebo enakopravnosti vseh narodov, zajamčeno v § 19, se zaganja proti namišljenemu nadvladju duhovščine, obeta osloboditev našega kmeta izpod duševne teme, zahteva svobodno šolo ter izjavlja, da bo v parlamentu iskala zveze s Čehi.

Vlada proti Čehom. Predsednik praškega nadsodišča Janša je stopil v pokoj, ker ni hotel več trpeti upliva pravosodnega ministra. Na Jansovo mesto pride sedaj kak Nemeč. Körberjeva vlada si bo sama kriva, ako bo žela vsled svojega izzivajočega ravnanja v novem parlamentu zopet le vihar.

Napad na nemškega cesarja. Dne 16. novembra popoldne okoli jedne ure se je pripeljal cesar Viljem v Vratislavo. Ko se je peljal v ondotno vojašnico, je priletela iz vrste gledalcev majhna ročna sekira na voz, a je odletela od voza in padla med konje. Sekiro je vrgla neka ženska, Selma Schlapke, ki je, kakor se je dokazalo, slaboumna.

Bolezen ruskega carja. Ruski car Nikolaj je obolel za želodnim tifusom. Celi svet se najživahneje zanima za bolezen velikega in mogočnega vladarja. Pravijo, da mu je že boljše in da je izven vsake nevarnosti. Širijo pa se tudi čudne besede o carjevi bolezn. Mnogim se zdi neverjetno, da bi car obolel vsled slabe vode za tifusom, a drugi nihče izmed carjevega najbližnjega spremstva. Nek ogrski list razžirja vest, da je bolezen posledica zastrupljenja od sovražne mu roke.

Z južno-afriškega bojišča dohajajo za Angleže neugodna poročila, Buri so se preskrbeli z velikimi zalogami živil in streliva. Njih bojne vrste so se jele z nova polniti z novimi krepkimi močmi. Vse pričakuje nove vstaje v kapski koloniji. Vrhu vsega pa se je pričel upor celo med angleškimi vojaki in so morali zbog tega razpustiti že več polkov.

Dopisi.

Iz Ormoža. Iz Velike-nedelje priobčen je v umazanem listu »Štajerca« dopis, ktere ga pa je gotovo stuhtala kaka nemčurska butica v Ormoži. — Lista, kakor je »Štajerca« ne

beremo, ker nam preseda kvasenje duševnih sirot v tem listu ter pomilujemo vsakega, kateri vživa smrdečo gnojnico istega. Opozoril pa nas je nek kmet na zgoraj omenjeni lopovski članek. — Človeku, ki je spisal dotični članek, se pozna, da se rad valja v blatu, da ljubi laž in obrekovanje.

Dopisun se s posebno zadovoljnostjo spominja blagoslovljenja nemške sole v Ormoži ter omenja prav bedasto — »da je sedaj mogoče z malimi stroški dati otroke v nemščini poučevati«. Prepričani smo, da postanejo njegovi otroci gotovo tepci, če se vržejo po očetu. Dopisnik se grdo moti, če misli, da so se ormoški Slovenci zbog te slavnosti jezili. Pomilovanja vredni so pri celi zadevi le slovenski otroci, kateri se proti vsem naravnim zakonom silijo v nemško šolo, kjer morajo duševno zaostati. — Naše ormoške narodnjake imenuje dopisun »privandrance«. Le počasi, ti dvomljivi poštenjak. Ti »privandrance« prišli so v Ormož kot ugledni može in ne kakor nekteri predniki tvojih sedanjih prijateljev, kot ogerski čifuti.

V prvi vrsti napada seveda dopisun gosp. dr. Omuleca. Njegova renegatska duša prekipeva jeze napram našemu neustrašenemu prvoboritlju za slovensko stvar. Peni se kakor divji merjasec in iz njegovih umazanih ust izvijajo se nečloveški glasovi. — Tako lopovsko pisanje ne bode g. dr. Omuleca motilo in odvrnilo od delovanja za prosveto in blagostanje ormoških Slovencev kakor celega okraja. To pisanje je dokaz, da se ga ormoška in veliko nedeljska nemčurska klika boji. Dolžnost vseh narodnjakov ormoškega okraja pa bi bila, da povsod in pri vsakej priliki poučujejo ljudstvo, ter mu kažejo njegove neprijatelje v pravi luči.

Tudi na gospoda Gomzija in Mikla hoče izliti dopisun svojo gnojnico. Uverjeni smo, da njiju ne bode glava bolela, če se kaki nemčurček jezi, da sta onadva poštena Slovenca.

Poštenjakovič je hotel s svojim člankom posebno povzdigniti važnost dr. Delpina. Ta poskus se mu je ponesrečil, — ker ta gosp. doktor pač nobenih zaslug nima.

Ali dopisnik iztaknil je vendar nekaj »zaslužek«. Piše namreč: »Kdo pa ima največji zaslužek, (aha!) da se je odprla nemška šola? Nikdo drugi ko cenjeni gosp. dr. Delpin. Hvala temu možu, ki se je veliko trudil in pogumno bojeval za stvar, ki je ponos celega okraja.«

Uh kako se je vrezal! Pričakujemo gotovo, da bo dr. Delpin dal to laž na podlagi znanega § 19. paragrafa popraviti. — Prej kakor se je pri nas dognalo, da je dr. Delpin na svetu, je bila šolska zadeva pri upravnem sodišču rešena. — Dr. Delpin niti ni pomočil peresa za to šolo in vendar namigava dopisnik, da je imel pri tem kaki »zaslužek«. Dr. Delpin pač lahko reče: Bog me obvari takih prijateljev, kakor je dopisnik »Štajerca«, kateri me s svojim neumnim pisanjem le smeši. Za danes dovolj. — Ko bodo ormoški in velikonedeljski nemškutarji čutili potrebo v javnosti se hvaliti, naj si zberejo pametnejšega dopisnika.

Sevnica ob Savi. (Volitve.) Dne 1. grudna bodo pri nas volitve volilnih mož. Dopoldne za četrto, popoldan za peto kurijo. Socialdemokratski tovarniški delavci bi bili radi sedaj najbolj »künstni«, zato ne mirujejo s svojim poučevanjem zaradi volitve v peti kuriji. Kako in kaj govorijo, ni vredno omeniti, samo toliko jim svetujem, da naj prej premisli vsak rudečkar, bodisi tovarniški ali železniški delavec, s kom da ima opraviti, da mi kmetje nismo nikake sleve, da toliko razuma ima vsak kmet, kakor ga ima kak »slamokrat«.

Toliko pa moram omeniti, predragi sevniki rojaki, posebno kmetiškega stanu, da ta dan pokazimo, da smo verni slovenski katoličani, da bomo volili tudi take može, katere vsako nedeljo v cerkvi vidimo, takim se sme tudi kaj zaupati! Predragi rojaki,

bomo mar tiste poslušali, ki le na svoj žep gledajo? Držimo se tistih, katerim je sveta vera, narodnost in pa ljubezen do bližnjega prva stvar. Torej ne poslušajmo praznih besed, presoditi mora človek sam, kar ga uči jasna pamet, in pa taki, ki kaj razumejo, potem se vé, kako je prav. Najbrž da bomo imeli štiri stranke, ostanimo pa pri tej, katera je naša, izvolimo take može, ki bodo volili našega tukajšnjega domačina č. g. dekana Žičkarja. Grdo bi bilo za Sevnico in celo občino, da bi mi druge iskali, domačina pa zavrgli. Komu boš, dragi moj, bolje verjel, domačinu, ali kakemu človeku, ki ga se nisi nikoli videl! Torej previdno in dobro premislite tudi Vi, gospodje po trgu, saj smo vsi domačini! Torej ne več strank, zadosti nam naj bo ena in ta je za Žičkarja. Na svidenje 1. grudna.

Iz Savinjske doline. Dne 15. novembra je bila povodom proračuna seja občinskega zastopa Velika-Pirešica v bližini Celja in Žalca, obstoječa iz 24 krščansko-narodnih odbornikov, kateri so se med seboj pogovorili, vsaki v svojem kraju delati na to, da se na dan volitve volilnih mož 24. novembra le takšnih 12 volilnih mož izvoli, kateri bodo tudi potem zanesljivo Žičkarja in Berkso državnim poslancem volili.

Splošni glas se je od občinskih odbornikov slišal: Hribar ni naš, ampak somisljenik protiverskih ljubljanskih Slovencev, toraj nevreden našega zaupanja, naj gre v Ljubljano, tam se naj ponudi za splošni volilni razred, saj še odlični celjski Slovenci ga ne marajo, zakaj bi ga pa mi hoteli. Pisec tega poročila prišel je pa tudi po svojih stanovskih opravkih v Celjsko okolico, Petrovče, Vojnik ter na Teharje, vsepovsod je od zavednih Slovencev ta glas čul: Le Hribarja ne, saj imate Žičkarja, kateri je v vsakem obziru mož na svojem mestu. Vrli Pireščani! Domoљubni krščansko-narodni Savinječani od Celja do Gornjegagrada, sicer me ne poznate, pa dober nauk Vam dajem: Žičkarja in Berkso si le ohranite! Hribarja, Čobala in Pukeljna pa odstranite, Vas nikdar grivalo ne bo.

Iz kozjanskega okraja. (Liberalne laži.) Odkar so razpisane volitve za državni zbor in kandidujeta v peti kuriji Žičkar in Hribar, ni ga v našem kraju več ljubega miru. Tudi drugod po nekaterih krajih niso enakih misli, a takega srditega boja ni nikjer kakor pri nas v Kozjem. Vodja bojevite nove stranke je novi odvetnik dr. Pikel, ki v tem boju ni pokazal samo svoje naklonjenosti do Hribarja, ampak tudi svoje odločno liberalne nazore. Obžalujemo! Protiverski in protisocialni liberalizem gotovo tudi nas štajarskih Slovencev ne bode osrečil kakor tudi drugih narodov ni, ki že po vrsti obračajo hrbet liberalnim idejam. Ko je za dne 11. t. m. napovedalo naše katoliško politično društvo zborovanje, čutil je dr. Pikel potrebo, pokazati svoje naspotno stališče ter uprizoriti protishod. Kakor ste že poročali, protishod ni bil obilno obiskan, toda jako značilno.

Na Hribarjevem protishodu je namreč res bila tržka inteligenca zbrana, toda ne slovenska, ampak liberalno-slovenska in posiljeno-nemška. Kar se je kranjskim liberalcem le počasi posrečilo, to je kaj hitro šlo od rok dr. Piklu v Kozjem, spravil je slovenske in nemške liberalce pod jeden klobuk. Pikel, Cilenšek, Gorišek imeli so na protishodu srečo, ako jim je to že njih slovenska vest pripuščala, zreti tudi v obraze Wachtschitscha, Jevschniga in Kottniga, priznana najčvrstejših privržencev nemške stranke. Take inteligence vsaj mi na shodu katoliškega političnega društva nismo videli. Shod katoliškega političnega društva so jako razmrcvarili. Čujte, kako je bil sestavljen naš shod. Nek kozjanski liberallec piše v »Narodu«:

... prislo je petnajst duhovnikov, kakih 20 cerkvenih ključarjev in mežnarjev, tisti trije župani, za katere je župnik Tomazič odposlal brzojavke katoliškemu shodu, dalje